

**Institutul de Silvicultură din Câmpulung Moldovenesc
Studiu istoric (I) *)**

Prof. ing. Dimitrie D. Ionescu

CAPITOLUL I

Primele pregătiri pentru înființarea Institutul de Silvicultură din Câmpulung Moldovenesc. Generalități.

Institutul de Silvicultură Câmpulung Moldovenesc a luat ființă ca urmare a apariției Decretului Lege nr. 175 publicat în Monitorul Oficial nr. 177 din 3 august 1948 pentru "Reforma învățământului public" din Republica Populară Română și prin decretul nr. 312 publicat în Monitorul Oficial nr. 261 din 9 noiembrie 1948 pentru reorganizarea învățământului superior.

Prin aceste reforme s-a urmărit realizarea unei mai ample dezvoltări a rețelei unităților de învățământ de toate gradele și toate specialitățile, cu o repartizare cât mai largă pe teritoriul țării. Faptul a condus la crearea posibilităților de cuprindere a unui număr cât mai mare dintre copiii și tinerii țării, indiferent de posibilitățile lor materiale, în procesul de învățământ.

Unitățile de învățământ superior existente s-au transformat: numărul facultăților, și ca urmare al specialităților, a crescut și au căpătat o amploare teritorială corespunzătoare specificului productiv. Tineretul universitar se putea astfel pregăti mai temeinic prin împlinirea imediată a învățământului teoretic cu cel practic, cu producția.

Învățământul silvic superior dinaintea reformei era încadrat începând din anul 1925 la fosta Școală Politehnică din București ca o facultate aparte, denumită „Secția silvică sau „Secția F”. El avea un destul de mare număr dintre disciplinele tehnice generale și comune cu diferite alte

*) Începând cu acest număr vom publica într-o suită de articole Studiul istoric al prof. ing. Dimitrie D. Ionescu asupra Institutului de silvicultură din Câmpulung Moldovenesc, de la a cărui înființare se împlinesc în acest an 45 ani.

Elaborarea acestei lucrări, după cum se arată și în partea introductivă, s-a făcut la propunerea și rugămintea fostului șef al Stațiunii Experimentale de Cultura Molidului, dr. ing. Radu Ichim, care s-a adresat în acest sens autorului încă prin anul 1980.

Entuziasmat de această idee, prof. ing. Dimitrie D. Ionescu s-a apucat de lucru cu tot sufletul și pasiunea care-l caracterizau, răscolindu-și amintirile, actele și documentele personale pe care la mai deținea, consultând unele foste cadre didactice și studenți etc., reușind astfel ca după o muncă laborioasă să încheie în bune condițiuni această valoroasă lucrare.

În scurta sa existență aici, de numai 5 ani, la acest institut s-a format o pleiadă de ingineri, proveniți nu numai din această zonă, ci și din alte părți ale țării, care și-au adus din plin apoi contribuția la buna gospodărire a pădurilor noastre. Meritul prof. ing. Dimitrie D. Ionescu este acela de-a fi înființat și organizat activitatea primului așezământ de învățământ silvic superior în Bucovina. (nota redacției)

facultăți Politehnicii, adică cu construcțiile, cu electromecanica, chimia industrială și cu minele, aceasta datorită caracteristicilor de înaltă tehnicitate ale profesiei de silvicultor. Prin noua reformă, Școala Politehnică se transformă într-un institut, în care toate facultățile de alte specialități decât mecanică, mașini, metalurgie, electrotehnică și chimie, adică construcțiile, minele, petrolul, silvicultura, devin institute separate.

Învățământul silvic se scindează și el în trei specialități, care devin facultăți cu caracter diferit și se repartizează în institute cu următoarea distribuție și repartitie teritorială:

La București: Institutul de exploatarea și industrializarea lemnului, cu două facultăți:

- a. Facultatea de exploatarea pădurilor, transportul și prelucrarea lemnului;
- b. Facultatea de industrializarea lemnului

La Brașov: Institutul de silvicultură, cu o singură facultate, având profilul „Cultura Pădurilor”

La Câmpulung Moldovenesc: Institutul de silvicultură și exploatarea lemnului, cu două facultăți:

a. Facultatea de cultura pădurilor

b. Facultatea de exploatarea, prelucrarea și transportul lemnului

De reținut deci că principiul diversificării învățământului superior și ca urmare al sporirii numărului unităților de învățământ superior, cu amplasarea lor în condiții de apropiere față de unitățile productive specifice, prin cele trei tipuri de facultăți este realizat în măsură convenabilă: Bucureștiul ca oraș cu mari industrii de mobilă, Brașovul cu bogate păduri și o mare varietate a speciilor lemnoase și Câmpulungul, cu cel mai mare procent forestier al țării, cu o mare tradiție forestieră, cu numeroase centre de exploatare și prelucrare a lemnului, precum și cu numeroase căi de transporturi forestiere. Față de vechiul sistem al unei singure facultăți cu profil complex - cultură, exploatare, transport, industrie - și având în vedere evoluția cunoștințelor și a tehnicii din perioada postbelică, nu mai era suficient un singur tip de inginer. Desigur, așa după cum va rezulta în mod practic mai târziu, acest număr de 5 facultăți silvice s-a dovedit a fi cam mare la suprafața păduroasă și producția lemnoasă a țării. Faptul a îndreptățit unele modificări ulterioare, care au condus la existența a numai două facultăți (din care una cu două secții) pentru toate cele trei profile arătate inițial, așa cum este astăzi, ceea ce se poate spune că este suficient.

Este totuși cazul a arăta aici că după 2 ani de la aplicarea noii legi, la București s-a mai înființat o facultate de „Ameliorarea terenurilor degradate și corecția torenților”, care în toamna anului 1953 s-a mutat și ea la Brașov, întâi ca facultate și apoi s-a contopit cu facultatea de cultura pădurilor.

După cinci ani însă de la aplicarea reformei învățământului, la Brașov a luat ființă așa numitul Institut Forestier Brașov prin comasarea tuturor facultăților cu profil forestier din țară București, Câmpulung Moldovenesc și Brașov.

2. Programul lucrărilor de înființare a Institutului de Silvicultură Câmpulung Moldovenesc

Înființarea institutelor cu caracter silvic revenea atât Ministerului Silviculturii (cele cu profil de cultura pădurilor, cât și Ministerului Industriei (cele de exploatarea pădurilor și de industrializarea lemnului). Institutul Câmpulung Moldovenesc impunea legătura cu ambele ministere, din cauza celor două facultăți ale sale. De aceea, organizarea acestui institut a necesitat conlucrarea cu trei ministere, dacă se are în vedere că îndrumarea, în special a institutelor, era făcută de Ministerul Învățământului Public.

Până ce s-a stabilit ce unități de învățământ se vor înființa și căror ministere vor aparține, până când acestea au stabilit pe cine să precizeze pentru a le înființa, de la apariția legii de reformă a trecut ceva timp; se apropiase toamna și sarcina era ca începerea activității de învățământ să nu fie întârziată mult peste normal.

O primă și importantă problemă care a trebuit să fie rezolvată de Ministerul silviculturii, de care aparțineau institutele de la Brașov și Câmpulung Moldovenesc a fost stabilirea celor doi responsabili care trebuiau să se ocupe de organizarea și chiar de înființarea lor.

Aceste sarcini de mare răspundere au fost atribuite, pentru Brașov, dr. ing. Emil Negulescu, pe atunci șef al Inspectoratului silvic Craiova și fost director al școlii de brigadieri silvici Gurghiu, transferată la Târgoviște; pentru Institutul Câmpulung Moldovenesc, ing. Dimitrie D. Ionescu, pe atunci inginer șef la Direcția silvică județeană Muscel. Trebuie să arăt că și subsemnatul dețineam o oarecare experiență didactică, deoarece anterior, o perioadă de 3 ani am fost director și profesor la Școala de brigadieri silvici și pădurari Chișinău, pe care o înființasem.

În ziua de 10 septembrie 1948, cu telegrama nr. 92072 din 6 septembrie 1948 am fost convocat la Ministerul silviculturii la București, cu indicația de a preda serviciul și a mă prezenta imediat la post. La minister mi s-a înmănat Ordinul nr. 6793 din 10 sept. 1948, prin care mi s-a făcut cunoscut că în baza Deciziei nr. 247 din 10 septembrie 1948, am fost transferat pe aceeași dată în interes de serviciu, din postul de inginer șef al Direcției silvice județene Câmpulung Muscel în calitate de Director al noului Institut de silvicultură din Câmpulung Moldovenesc. Cu Ordinul nr. 160472 din 14 septembrie 1948 al Direcției învățământului din Ministerul silviculturii, mi s-a recomandat a lua imediat legătura cu organele puterii locale din orașul Câmpulung Moldovenesc și a le solicita sprijinul necesar rezolvării problemei pe care, personal, de la bun început am văzut-o destul de grea și complexă.

Pornind de la problemele cele mai importante și urgente ce urmau a fi rezolvate, de acord cu Direcția învățământului din minister, am trecut la stabilirea unei prime liste de sarcini, ținând seama de toate compartimentele pe care institutul trebuia să le cuprindă în funcție de ordinea în care ele se încadrau. Și toate acestea, ținând seamă că totul trebuia deocamdată să pornească de la nimic existent.

Deoarece cele două institute - Brașov și Câmpulung Moldovenesc se înființau în paralel, de acord cu colegul numit la Brașov și cu ajutorul inspectorilor din minister ing. Petre Urzică și prof. Petre Nencescu, am trecut la extinderea și îmbunătățirea acestei prime liste de probleme de rezolvat și cu unele indicații aproximative de soluționare de la bun început.

Consider că este bine să explic aici curajul de a trece la o astfel de lucrare, izvorâtă din activitatea multiplă ce am desfășurat-o anterior, cu ocazia reorganizării sau înființării unei serii de instituții silvice, destul de importante (două servicii silvice județene, o școală de brigadieri silvici și pădurari, un inspectorat silvic regional, o direcție silvică județeană). Dețineam o bună experiență organizatorică, ce m-a ajutat foarte mult, nu numai la stabilirea programului de lucru, dar și în activitatea ce am desfășurat-o apoi la aplicarea lui.

Având oarecare informații privind mărimea orașului Câmpulung Moldovenesc, precum și cele referitoare asupra posibilităților pe care le putea oferi, apoi căpătând și unele indicații de la câțiva din cei care cunoșteau bine orașul, am început să am serioase îndoieli că voi putea realiza ceva, începusem deci să nu mai văd posibilități de reușită.

Poate că depășesc cadrul acestui studiu, dar cred că trebuie să expun o situație care m-a determinat să nu dezarmez de la început, ci să încerc totul pentru a reuși. Faptul s-a datorat luării la cunoștință despre planul de învățământ al institutului. Acesta prevedea ca pregătirea viitorilor studenți să se facă în timp de trei ani. Neputând fi lămurit precis asupra felului de

absolvenți ce urma să producă institutul, deoarece planul nu prevedea ce vor fi (nici tehnicieni, nici ingineri) am apreciat că este vorba de un nou tip de cadre ajutătoare ale inginerilor, mai ales că nu știam că Școala Politehnică se desființează, deci și Facultatea de silvicultură. Acest lucru m-a scos din panica ce pusese stăpânire pe mine, socotind că un institut de tipul celui pe care urma să-l realizez eu va fi mai ușor de înființat și astfel am mers mai departe, cu ceva mai mare curaj, nemărturisind nimănui dilema în care mă aflam.

Programul de activitate, într-o primă formă, a cuprins :

- obținerea în primul rând a unui local, care să asigure desfășurarea procesului de învățământ, deci să conțină sălile respective de clasă și de laboratoare, cel puțin la disciplinele de bază, sălile de bibliotecă și lectură, cabinet pentru cadre, spații pentru materialele didactice, sălile pentru colecții și materiale muzeistice ;

- asigurarea spațiilor necesare pentru organizarea serviciului social (cantină cu anexe, căminul, serviciul medical, instalații de igienă etc.) ;

- asigurarea minimului de spațiu necesar pentru organizarea administrativă a institutului, deci pentru adăpostirea și funcționarea diferitelor compartimente (serviciul financiar-contabil, evidențe, inventar, personal, secretariat).

Adunate aceste spații, socotite pentru șase ani de studii (câte trei pentru fiecare facultate) și cel pentru o sută studenți în primul an, rezulta un local sau o sumă de localuri, care credeam totuși că puteau fi găsite în orașul Câmpulung.

Nu puneam încă problema mobilierului și a dotărilor la fel de importante, față cu timpul scurt, dar se sconta pe un sprijin al Ministerului industriei, prin care se obțineau *in extremis* și la timp repartițiile necesare.

O altă problemă însă, tot de mare importanță, era și aceea a tatonării posibilităților de găsim a cadrelor didactice necesare. Urma a se studia dacă printre specialiștii silvici locali ar fi elemente capabile, cărora să li se poată oferi unele servicii didactice sau printre profesorii de la liceele locale amatori de a urca treptele noului institut. Tot în ceea ce privește cadrele, trebuia să se cerceteze posibilitatea aflării unui personal tehnico-administrativ pentru diferitele servicii care trebuiau să funcționeze, dintre care unii chiar imediat. În privința cadrelor, în general, problema se punea cu mare acuitate pentru a se evita transferări din alte locuri, ceea ce impunea găsirea și acordarea locuințelor necesare, mai ales că se apropia sezonul rece.

În sfârșit, o a treia problemă care trebuia analizată a fost aceea a aprovizionării susținute cu produsele alimentare necesare unei bune funcționări a cantinei studențești.

Ca și în problemele aprovizionării, ca cele ale dotării cantinei și căminului, trebuiau precizate sursele și condițiile de livrare.

3. Primele tatonări spre îndeplinirea sarcinii de înființare a institutului

Cu aceste provizorii și sumare elemente conținute de programele de lucru - deocamdată nu se putea mai mult în faza în care ne aflam - la data de 25 septembrie 1948 am fost prezent la Câmpulung spre a cerceta ce se va putea face și mai ales ce sprijin voi putea avea.

Veneam pentru prima dată în acest oraș. După sosirea în gară, mi-am asigurat cazarea la micul și singurul hotel din Câmpulung, și înainte de a trece să iau legătura cu autoritățile locale, am făcut o recunoaștere a orașului, căutând a vedea cam în ce mod sunt adăpostite diferitele instituții.

Am constatat chiar de la început caracterul lui de mic orașel de provincie, foarte aproape de o localitate rurală mai avansată. Cu o stradă principală (str. 7 noiembrie), mai bine

zis șoseaua națională Gura Humorului - Vatra Dornei nepavată, ci pietruită cu piatră spartă și nisip (Mac-Adam), cu trotuare înguste cu dale de piatră (ciment), fără canalizare și având rigole de scurgere a apei pe margini. Câteva străduțe ce se ramificau din șoseaua principală, majoritatea fără trotuare sau numai cu începuturi de asemenea dotări urbane și, bineînțeles, toate nepavate, întinzându-se de o parte și de alta pe distanțe maxime de 100 - 150 m, ceva parcă mai mult spre lunca râului Moldova.

Clădiri mari, foarte puține. Prefectura - clădire centrală, cu etaj, miliția, primăria, liceul de industria lemnului, școala primară, iar cu două etaje numai impozantul liceu „Dragoș Vodă”, deținând și singura sală de spectacole a orașului (cinematograful, singurul, funcționa în localul Primăriei, la parterul căreia se aflau numai magazine). De asemenea, cu un etaj, localul întreprinderii de exploatarea și industrializarea lemnului (IPEIL).

Tot pe strada principală, cât și pe cele secundare, numeroase clădiri cu etajul mansardat (specific regiunii), majoritatea din lemn, locuințe particulare și foarte puține ca instituții mai mici cu caracter județean sau orășenesc.

Impresia ce mi-am făcut-o nu a fost dintre cele mai entuziaste. Nu vedeam un local care să poată satisface chiar și cele mai modeste cerințe pentru un institut ca cel ce aveam de înființat, decât în spațiul liceului „Dragoș Vodă”. Nu puteam însă să văd cum s-ar fi putut obține.

Deoarece nu puteam discuta nimic încă cu organele puterii locale, am socotit nimerită ideea sfătuirii mai întâi cu directorul liceului, pentru a putea obține unele indicații ca de la un om al școlii.

Aici, la liceul „Dragoș Vodă”, am făcut prima vizită la Câmpulung Moldovenesc, unde m-am prezentat directorului prof. Traian Șuhan. Am fost primit cu multă amabilitate - specifică de altfel oamenilor din partea locului - dar a fost foarte surprins când a auzit cine sunt și care este scopul venirii mele ! (Ca deputat în Marea Adunare Națională și ca om în frecvent contact cu ministrul Bodnăraș să nu fi știut că la Câmpulung se va înființa un institut de învățământ superior?!?).

După ce i-am prezentat sumar care ar fi cerințele pentru înființarea unui astfel de institut și după ce a analizat mărimea și modul de folosință al principalelor clădiri din oraș, ca bun cunoscător al lui, a tras concluzia că nu prea ar avea loc unde să se poată realiza ceea ce doream. Și-a exprimat părerea că numai evacuându-se câteva din clădirile ocupate de alte școli în clădiri particulare mai mari, s-ar putea obține un spațiu provizoriu, relativ satisfăcător până s-ar clădi într-un an doi un local corespunzător. Soluția, ținând seama de stadiul posibilităților economice și de mulțimea institutelor de învățământ noi, nu prea avea o bază de certitudine.

Directorul liceului „Dragoș Vodă” a recunoscut că singurul local care ar putea face față, este cel al liceului „Dragoș Vodă”, dar nu s-a putut reține să nu afirme că aceasta nu va fi posibil atât timp cât este el director, mai ales că, cursurile școlii au început. Țin să arăt că localul liceului de industria lemnului care a fost recomandat, era o clădire nu prea mare, deci insuficientă; în plus, avea săli puține și mici, construcția din lemn și destul de veche. Liceul de construcții era instalat în câteva clădiri mici, destul de nespațioase și aflat la capătul orașului, opus clădirii precedente.

Am luat apoi pe rând legătura cu diferite organe locale: cu prefectul județului, Ion Ursoiu, cu primarul orașului, Ion Țăranu, cu responsabilul cultural de la județeană de partid Petre Zbârlea, cu directorul Direcției silvice, Ion Tanu, directorul IPEIL, ing. Nicolae Dogaru.

Discuțiile pe care le-am avut și vizitele ce le-am făcut în repetate rânduri prin oraș, timp de 4 zile, mi-au lăsat certitudinea că nu va fi ușor a se face ceva, chiar dacă am reduce cât mai mult pretențiile.

În referatul ce l-am depus la minister am arătat că orașul Câmpulung nu poate oferi condiții pentru instalarea institutului, decât numai dacă se obține localul liceului „Dragoș Vodă” pentru procesul de învățământ și alte câteva localuri pentru serviciul social (cantină și cămine); de problema cazării personalului ce va fi adus, nici nu am mai făcut vreo propunere: urma să fie rezolvată după aceea într-un fel oarecare.

Referatul meu a fost înaintat conducerii ministerului, dar nu am știut multă vreme nimic despre el. Am rămas în minister, lucrând la Direcția învățământului, unde am desfășurat activitatea curentă ca inspector de învățământ și fiind în așteptarea hotărârilor referitoare la Institutul Câmpulung Moldovenesc.

CAPITOLUL II

Hotărârea înființării Institutului și pornirea lucrărilor

1. Stabilirea condițiilor de înființare

La data de 15 octombrie 1948, seara am fost anunțat de Direcția învățământului din Ministerul silviculturii de a pleca imediat la Câmpulung Moldovenesc, unde voi întâmpina pe miniștrii Emil Bodnăraș și Ion Vințe, ministrul silviculturii, în legătură cu înființarea institutului. La 26 octombrie dimineața am plecat, sosind la Câmpulung Moldovenesc seara, iar pe ziua de 17 octombrie la ora 9,35 am fost convocat la Prefectura județului.

La data și ora arătată mai sus am fost prezent, fiind de asemenea prezenți Mihalache - secretarul județean de partid, Ion Ursoiu - prefectul județului, prof. Traian Șuhan - directorul liceului „Dragoș Vodă”, Ion Țăranu - primarul orașului, Ion Duca – inspector școlar județean, prof. Constantin Braga - directorul Direcției învățământului din Ministerul silviculturii, Munzer - delegat al Ministerului industriei, Ion Tanu - directorul Direcției silvice județene. Au sosit apoi și cei doi miniștri, începând imediat o ședință de lucru.

Miniștrii au expus scopul ședinței și deci al prezenței lor aici, arătând pe rând, cu frumoase argumentări și deosebita căldură motivele înființării unui institut de învățământ silvic superior în localitate, centrul unei regiuni tipic forestiere. S-au arătat apoi consecințele pentru oraș ale prezenței acestui institut, cu privire la ridicarea nivelului științific și cultural, prin prezența unui însemnat număr de cadre didactice universitare și a unui mare număr de studenți, tineret cu preocupări academice.

Mi s-a cerut să arat ce anume este necesar să se pună la dispoziție, în care scop am prezentat succint problemele care urmau a fi rezolvate pentru a se putea înființa un institut de învățământ superior, lucruri care credeam că nu se cunoșteau în detaliu de cei prezenți.

Ca urmare, ministrul Emil Bodnăraș s-a adresat celor prezenți cu întrebarea dacă are cineva de făcut vreo propunere.

A luat cuvântul primul directorul Traian Suhan, care a accentuat asupra însemnătății instituției care urma să se realizeze și, spre marea mea surprindere, a arătat ca nu vede altă soluție decât aceea că institutul să se instaleze în localul liceului „Dragoș Vodă”, pe care înțelege a-l pune la dispoziție în acest scop. A solicitat să se aprobe ca liceul să fie mutat în localul școlii primare căreia urma să i se acorde un alt local.

Propunerea a fost salutăată cu multă căldură; personal, am încercat o puternică emoție, deoarece știam că de acum trebuia să mă supun unei munci încordate, dar având dorința deplină de a reuși.

Din discuțiile purtate apoi, cu sugestii date de directorul liceului, de primarul orașului și de prefect, s-a stabilit ca școala primară să se mute într-o clădire particulară destul de mare, cu etaj (casa Meer) de pe strada 7 noiembrie, aducându-se modificările și amenajările necesare. Deoarece în localul liceului „Dragoș Vodă” spațiul putea ajunge pentru procesul de învățământ, eventual cu cantina (la subsol), pentru cămin, primarul orașului a propus și s-a hotărât să se realizeze așa numita „Vila Tomașevschi”, care funcționa ca sanatoriu, acum naționalizată și închisă, nemaivând nici mobilier, nici sobe.

S-a hotărât ca toate cheltuielile de reparații și de amenajare a tuturor clădirilor ce se foloseau ca „rocadă” pentru diferitele permutări (liceul la școala primară, aceasta la casa Meer, locatarii de aici în alte case etc.), să se facă pe cheltuiala Ministerului silviculturii și sub conducerea colectivului (bineînțeleș) care dirija înființarea institutului. Primăria s-a angajat a ne sprijini cu procurarea materialelor și cu gășirea și angajarea meseriașilor și muncitorilor necesari.

S-a încheiat un succint proces-verbal, conținând cele de mai sus, semnat de toți cei prezenți (acest proces-verbal rămas asupra subsemnatului a fost predat în toamna anului 1978 prorectorului de atunci al Universității Brașov, dr. ing. Victor Stănescu, cu ocazia sărbătoririi a 80 ani de la "Reforma învățământului" din anul 1948).

La terminarea ședinței, miniștrii, cunoscând ce greutăți vor fi de întâmpinat față de timpul scurt până la începerea activității institutului, mi-au dat numeroase sfaturi, mi-au urat succes și mi-au promis ca îmi vor da tot sprijinul la cerere.

2. Începerea lucrărilor de organizare

Cu data de 18 octombrie 1948, putem considera începute lucrările de organizare a institutului.

De fapt, fiind singur deocamdată, deoarece nu mi s-a indicat nici un ajutor cu care să încep, nici nu mă gândeam încă - nu puteam să o fac - la mijloacele materiale cu care pot preîntâmpina investițiile ce trebuiau făcute. A fost nevoie de câteva momente de dezmeticire, în care scop am reluat vizitarea clădirilor asupra cărora urma să acționez pentru o apreciere a volumului lucrărilor, făcând apoi un inventar aproximativ al acestora. Ele se refereau la :

- Clădirea liceului „Dragoș Vodă”, care din fericire fusese zugrăvită și vopsită în chiar vara respectivă. Aici se puneau problema unor reparații la instalațiile sanitare și la unele amenajări ale subsolului pentru cantină.

- Imobilul Meer, pentru mutarea școlii primare, avea nevoie de modificări mai serioase, schimbări de uși, modificări de ziduri, tencuieli, zugrăveli, vopsitorii etc.

- Localul școlii primare în care va fi înființat liceul cerea unele zugrăveli și vopsitorii deoarece aceste lucrări nu fuseseră făcute mai de mulți ani și direcțiunea liceului le-a solicitat.

- Trei clădiri particulare în care s-au mutat locatarii din clădirea Meer au avut nevoie, de asemenea, de unele amenajări (schimbări de uși, deschideri de ferestre, zugrăveli, vopsitorii și transformări la instalațiile de apă și sanitare).

- Vila Tomașevschi, rămasă nefolosită doi ani începuse a avea aspectul degradării. În plus, multe camere nu aveau sobe, nu erau văruiți și necesitau vopsitorii și unele geamuri, deși fost sanatoriu, nu mai avea decât puțin mobilier.

Primele discuții și formalități le-am avut la Direcția silvică județeană, unde cu sprijinul ing. șef Octav Ștefănescu și al ajutorului său, ing. Sextil Puiu, a organizat primul birou al noului institut; aici am putut preciza mai bine ce aveau de făcut, dar fără personal ... !!

Am apreciat de la bun început care sunt cele mai grabnice lucrări, dar aveam nevoie măcar de 2-3 ajutoare pe care am căutat să le pot găsi local.

În adevăr, împrejurările mi-au fost favorabile prin naționalizarea pădurilor, toate unitățile silvice ale fostului "Fond bisericesc ortodox al Bucovinei" au trecut la Inspectoratele silvice județene cu majoritatea personalului, o parte din acesta fiind ocupat încă cu lichidarea gestiunii acestei foste mari unități. Am apelat la nuleul ce mai lucra încă la lichidare pentru a se repartiza la institut câțiva oameni. S-a oferit cu multă amabilitate de la început, deși nu i-am putut încă preciza nimic cu privire la postul ce-l va avea sau la salariu, Orest Ududec, care lucra în contabilitate, dar care mi-a fost recomandat cu căldură de colectivul său, dintre care și câțiva silvicultori cunoscuți. Arătându-i că avem a ne ocupa de la început de probleme gospodărești, reparații, muncitori, materiale, m-a asigurat că va ști să se descurce și că nu are rezerve în a putea soluționa lucrările.

Atașându-mi-se cu mare trageră de inimă, ceea ce mi-a dat o mare doză de încredere în posibilitatea depășirii greutăților, am pornit împreună la lucru. Fiind localnic, am putut să stabilem cu amănunțime, chiar cu precizie sursele de aprovizionare cu materiale pentru lucrările ce urmau a fi executate. Am angajat la propunerea lui Ududec încă un salariat din același colectiv, pe Teodor Cernăuțeanu, cu sarcina de a se ocupa de aprovizionări și supravegherea lucrărilor. Ududec, având de coordonat activitatea, a ținut legătura cu organele locale pentru sprijin și impulsione.

Lucrul a început imediat, dar au și început unele greutăți, provocate de lipsa unor materiale, de pretențiile exagerate ale muncitorilor, găsiți mai greu, și de timpul nefavorabil (umed și rece) care începuse. Cel mai greu a fost faptul că nu obțineam fonduri de la minister, deși depusesem referate speciale, aceasta pe motivul că nu aveam încă deize. Eram permanent pe drum, făcând distanța București-Câmpulung și retur aproape și de două ori pe săptămână și aceasta fără să fi folosit vagoane de dormit nici măcar odată.

Am putut demara lucrările numai datorită sprijinului dat de Direcția silvică județeană, de la care am obținut un împrumut de 200.000 lei și de la IPEIL (ing. Dogarm) 400.000 lei, cu care să pot procura materiale și să avansez bani muncitorilor. Tot din acești bani am procurat de la București, aducându-le personal cu geamantanul, materiale electrice, fierărie, fitingăria, necesare reparațiilor. Târziu, abia după 1 noiembrie, am început a primi fonduri.

Un prim fond de 1.000.000 lei, avans de la Ministerul învățământului public, primit în vederea procurării de cazarmament și vesele pentru serviciul social, a ușurat lichidarea reparațiilor și începerea procurării de inventar (câmin, cantină, diverse materiale didactice), după care, pe bază de dosare de acte, s-au finanțat lucrările de către Ministerul silviculturii, ajungându-se la un echilibru între procurări și cheltuieli de reparații. Au fost zile grele, care din păcate au fost prilejuite de lipsa de mobilitate a organelor financiare ale Ministerului silviculturii (ing. A. Russu), care ne-au îngreunat foarte mult munca.

Trebuie să arăt că, cu toate greutățile, lucrările de amenajare și reparații au mers bine și s-au executat înainte de deschiderea cursurilor. Așa am avut timpul de a face și celelalte lucrări care au urmat. Lucrări de amenajare au mai fost încă necesare, dar ele s-au putut executa pe parcurs și mai târziu, fără ca ele să fi împietat asupra celorlalte lucrări.

Este foarte necesar să remarcăm faptul că deși lucrările de amenajare au constituit un volum apreciabil de muncă, punctele de lucru fiind dispersate și solicitând multă alergătură și luptă cu greutățile numeroase arătate, cu toate acestea, ele au fost terminate într-un timp rapid. Atacarea complexului de lucrări pentru pregătirea activității didactice a institutului a fost astfel înlesnită. Dacă personal nu am cunoscut răgazul, iar naveta Câmpulung - București și retur, făcută foarte frecvent, a fost deosebit de obositoare, în acest răstimp tot greul activității de amenajări - reparații a stat pe umerii lui Orest Ududec. Acesta a știut să-și organizeze un bun colectiv de ajutoare (T. Cernăuțeanu, Erica Ursescu, I. Cazacu) și neprecupețind nici un efort, înțelegând să facă orice sacrificiu, a reușit să ducă la bun sfârșit lucrările.

Orest Ududec a lucrat la institut până la plecarea lui din Câmpulung Moldovenesc. A funcționat la început ca, contabil șef și secretar, apoi un timp ca secretar șef, apoi numai ca și contabil șef; permanent s-a dovedit un cadru corect, muncitor și punctual. La câțiva ani de la plecarea de la institutul de la Câmpulung Moldovenesc, Orest Ududec a decedat, prea tânăr încă. Am regretat mult această pierdere a sa, mai ales că nu am aflat la timpul potrivit, pentru a-i aduce ultimul salut în numele instituției pe care a servit-o cu atâta abnegație.

Consider o datorie de onoare ca în cadrul acestui istoric să-i aduc un pios omagiu pentru toate strădaniile sale, cu tot ce a făcut pentru institutul de silvicultură Câmpulung Moldovenesc în toată perioada de 5 ani cât a fost în colectivul de conducere al acestuia.

(va urma)